

ger, derfor altid veje tungere end hensynet til at sikre tilstrækkeligt med bevismateriale til en eventuel efterfølgende strafferetlig forfølgning. Det er PET, der i hver enkelt sag konkret vurderer, hvornår en sag er så fremskreden, at det er nødvendigt at gribe ind. Nogle gange indebærer hensynet til befolkningens sikkerhed, at der må gribes ind på et tidligt stadium, og det betyder så, at anklagemyndigheden ikke kan løfte bevisbyrden i en senere straffesag. Det er en uundgåelig konsekvens af, at hensynet til at forebygge terrorhandlinger og dermed borgernes sikkerhed altid må veje tungere end hensynet til at få terrorismestænkte dømt, og det er en problemstilling, som hele den vestlige verden står over for i det daglige.

Jeg må igen sige, at vi altså ikke både kan blæse og have mel i munden. Vi kan ikke både sikre, at befolkningens sikkerhed er i højsædet, og samtidig sikre, at der altid er grundlag for at indlede en straffesag mod de personer, der udgør en trussel mod sikkerheden. Men jeg er ret overbevist om, at der ikke er én her i salen, der siger, at hensynet til at fremskaffe beviser må veje tungere end hensynet til at sikre, at terrorhandlingerne ikke bliver ført ud i livet.

En anden omstændighed, der i praksis kan gøre det vanskeligt for anklagemyndigheden at løfte bevisbyrden i straffesager af den her karakter, er de hensyn til hemmeligholdelse, som jeg allerede har været inde på. Nogle gange vil der jo indgå oplysninger fra kilder eller udenlandske samarbejdspartnere, og dem vil man være afskåret fra at fremlægge offentligt i en straffesag, bl.a. af hensyn til fremmede efterretnings-tjenester.

Som det med al ønskelig tydelighed blev illustreret ved pressedækningen af Vollsmosesagen, kan en offentlig straffesag i øvrigt have meget store personlige omkostninger og konsekvenser for PET's kilder. Det, der kan virke som unødigt hemmelighedskræmmeri, er altså begrundet i helt reelle og meget væsentlige hensyn for at kunne beskytte statens og befolkningens sikkerhed.

Det siger sig selv, at indsatsen på det her område skal tilrettelægges fuldt retssikkerhedsmæssigt forsvarligt og under iagttagelse af Danmarks internationale forpligtelser. Som nævnt blev både de retssikkerhedsmæssige aspekter og forholdet til menneskerettighederne

Kl. 10:21

da også indgående drøftet under Folketingets behandling af reglerne om administrativ udvisning i 2002. Et af de emner, der var oppe dengang, og som integrationsministeren også er kommet ind på i dag, er forbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1. Efter denne bestemmelse må en udlænding ikke udsendes fra et land, hvis den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur m.v. i sit hjemland. Som der også blev redegjort for under Folketingets behandling i 2002, er dette forbud absolut; det gælder også med hensyn til udlændinge, der må anses for at være en fare for statens sikkerhed.

Som omtalt i pressen traf Flygtningenævnet i sidste uge to afgørelser, hvor bestemmelsen i § 31, stk. 1, blev udslagsgivende. Ved de afgørelser fandt Flygtningenævnet, at de to udlændinge, der måtte anses for at være en fare for statens sikkerhed, ikke kunne udsendes af Danmark, fordi det ikke med den fornødne sikkerhed kunne afvises, at de ved udsendelse til deres hjemland ville risikere dødsstraf eller tortur. De vil med andre ord blive henvist til såkaldt tålt ophold her i landet.

Flygtningenævnets afgørelser giver anledning til at se nærmere på de gældende regelsæt med henblik på at sikre en så effektiv ordning som muligt inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser og hensynet til retssikkerheden. Som integrationsministeren oplyste, vil regeringen derfor nu nedsætte en arbejdsgruppe, der skal overveje, om der er behov for nye initiativer for at sikre, at udvisning af udlændinge, der er til fare for statens sikkerhed, kan gennemføres på en effektiv måde og samtidig retssikkerhedsmæssigt forsvarligt. Det siger sig selv, at det i den forbindelse vil være afgørende for regeringen at sikre, at PET's arbejde ikke på nogen måde kompromitteres, både hvad angår de åbenbare konsekvenser, som det ellers ville kunne have for indsatsen for at forebygge terrorhandlinger her i landet, og naturligvis for at sikre, at PET fortsat har et godt samarbejde med udenlandske samarbejdspartnere.

Kl. 10:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til justitsministeren for besvarelsen.

Så går vi i gang med forhandlingen, og den første er ordføreren for forespørgerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll.